

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
56

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο Ποκοπίκο δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ κουβέντες. — Σκασμός, φωνάζει στὴ Χουχού. Μὴ μ’ ἐνοχλῆς. ‘Αφ’οὗ γλέπεις πὼς παίρνω τὸ... πρῶινό μου ρόφημα!

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

**ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ**

Ξαφνικά, ἓνα βαρὺ καὶ πα-
ράξενο φτερούγισμα ἀντηχεῖ.
Σηκώνει γρήγορα τὸ κεφάλι.
Καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν
ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη!

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀν-
τικρύζει ἓνα...

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΣΙΟΥ

..‘Αλλὰ καλύτερα νὰ παρακο-
λουθήσουμε τὰ γεγονότα μὲ
τὴ σειρά τους:

Εἶναι μεσάνυχτα... Κ’ ἓνα
ὀλόγιομο φεγγάρι φαντάζει
στὸν οὐρανό...

Βρισκόμαστε στὴν πέτρινη

κορφή του θεόρατου ελληνικού βουνού.

Η Ταταμπού και η Τζέιν — αδελφωμένες τώρα — κοιμούνται πλάι — πλάι έξω από τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς...

Λίγα θήματα πὶο πέρα θρίσκειται ξαπλωμένος ἀνάσκελα ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο. Ἀκούει τὸν ἑαυτό του πού δὲν ροχαλίζει καί, συμπεραίνοντας, ἀποφαινεται:

— Γιά νά μὴ ροχαλίζω θά πῆ πὼς εἶμαι... ξύπνιος. Καί γιά νά εἶμαι ξύπνιος, θά πῆ πὼς δὲν κοιμάμαι. Καθότι ἂν κοιμόμανε θά ροχαλίζα. Ἄρα ἀφοῦ δὲν ροχαλίζω, σημαίνει ὅτι δὲν... φοβολογῶ!

Καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντια του, συνεχίζει ψιθυριστὰ τὸ μονόλογο:

— Ὁ ὕπνος δὲν πρέπει νά κλείσῃ τὰ θρυλικά μου «γλέφαρα»! Εἶμαι ὁ τρομερός προστάτης δυὸ τρυφερωδῶν πλασμάτων! Κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!... Μπορεῖ νά τοὺς ἐπιτεθῇ, καθ' ὕπνον, κανέναν ἀγριὸς κονικλαράς!... Καί τότες τρεῖς ἀντρακλές δυσθεόρατοι θά χυθοῦμε νά τις σώσουμε: Ἐγώ, τοῦ λόγου μου καί ἡ ἀφεντιά μου!... Οὐδεὶς ἄλλος!...

.....
Καὶ νά:

Ξαφνικά ἕνα θαρὺ καὶ παρὰ ξενο φτερούγισμα φτάνει στ' αὐτιά του...

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει ἀπὸ τομα τὴν κεφάλια του καὶ κυττάζει. Τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του, γουρλώνουν ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὸν τρόπο

καὶ τῇ φρίκη πού δοκιμάζει!

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔχει ἀντικρῦσει ἕνα τρομακτικὸ μαῦρο πλάσμα! Ἐνα πλάσμα ἀδύνατο, σκελετωμένο!.. Κάτι πού μοιάζει μὲ φοβερό καὶ ἀπαίσιο θρυκόλακα!...

Ἀπὸ τοὺς ὤμους του, δεξιὰ καὶ ἀριστερά ξεφυτρώνουν δυὸ μεγάλες κόκκινες φτεροῦγες!

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει γιά λίγο τρομοκρατημένος. Ὑστερα ψιθυρίζει χαμένα:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου Μπρουκόλαξ!

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Κι' ἀπὸ τὸ λαρύγγι του θγαίνει τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Στὰ ὄπλασαα!

Ταυτόχρονα τὸ θάζει στὰ πόδια, τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του...

Κι' ὁ «τρομερός προστάτης» τῶν δυὸ γυναικῶν, πηδώντας σάν ἀγριοκάτοικο στὰ θράχια, καταφέρνει χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ νά θρεθῇ κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό!

Μὰ οὐτ' ἐκεῖ σταματάει... Συνεχίζει τὸ ἥρωικό φευγιὸ του τρέχοντας πρὸς τὴ δύσι. Σίγουρα θά τραβᾷ γιά τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν...

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ὅμοι στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ξαφνιάζεται. Σταματᾷ ἀπὸ τομα...

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς παρουσιάζεται μπροστά του.

Ὁ Ποκοπίκο δίνει τόπο στὴν

όργη. Καί κάνει ν' αλλάξει δρόμο. Μά δέν προφθαίνει ὁ ἄμειρος!...

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες τρέχει ξωπίσω του. Τὸν φθάνει γρήγορα. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ σὰν κοκορόπουλο. "Υστερα, σέρνοντάς τον, ξαναγυρίζει κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Τὸν παρατάει κάτω.

Οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς μαύρους τὸν ἀναγνωρίζουν:

—Εὐὲ εἶσαι, Ποκοπίκο;!

Ποὺ τρέχεις τέτοια ὥρα;

Ὁ νῆανος ξεθαρρεύει τώρα.

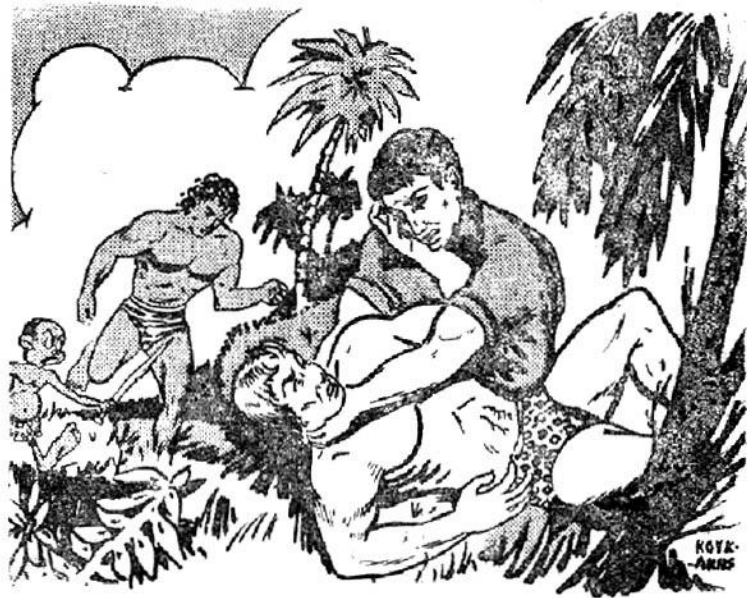
Καί παίρνοντας ὕφος τοὺς ἀποκρίνεται:

—Ὅπου μοῦ γουστάρει! Λογαριασμὸ θά σᾶς δώσω;

Υστερα τρίβοντας τὸν πονεμένο λαιμὸ του, γυρίζει στὸν ἀράπη ποὺ τὸν εἶχε πιάσει:

—Πολὺ ἀγαρμπὸς τυγχάνεις, ἀδερφέ μου! Δέν μποροῦσες, ἔρε, νὰ μὲ πιάσης ἀπ' ἀλλοῦ; Μπουκάλα εἰμαι καί μ' ἀρπαξες ἀπ' τὸ λαιμό;!

Ὁ ἴδιος μαύρος κόβει τώρα μὲ τὸ μαχαίρι του ἓνα γερό χορτόσχοινο. Μὲ τὴ μιά του ἀκρὴ δένει τὸ ποδάρι τοῦ Πο-

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχεδιώκτης καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, πεσμένοι κῶ, παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία...

κοπικό. Την άλλη τη δένει στον κορμό κάποιου κοντινού δέντρου.

—Περίμενε εδώ, του λέει. Σε λίγο θάρρηθ' ο αφέντης μας. Μπορεί νά σέ χρειάζεται....

Ο Ποκοπικό τραβάει μεγαλόπρεπα τή θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του. Τή σηκώνει ψηλά, κυττάζοντας τούς άραπάδες μέ περιφρόνησι:

— Κλώσσα είμαι, θρέ, και μέ δέσατε απ' τ'ο ποδάρι; Του λόγου μου τυγχάνω "Αντρακλας δυσθεόρατος, μετά συγχωρήσεως!.. Τό όποιον όμως είσαστε τυχεροί! Καθότι απόψε έχω τεμπελίες: Μάλλον δέν θά σάς... σφάξω!...

Άμέσως κατεβάζει μέ δύναμη τή χατζάρα του. Κάθει πέ-ρα γιά πέρα τ'ο χορτόσχοινο. Και λεύθερος πιά τ'ο θάζει στά πόδια!..

Καθώς τρέχει νά σωθ'ή ξεφωνίζει:

— Πίσω και σάς έφαγα μικρόθια!...

Ένας από τούς άραπάδες τρέχει πάλι. Και πατάει τ'ο μένο χορτόσχοινο πού σέρνεται πίσω από τ'ο δεμένο ποδάρι του νάνου!..

Ο Ποκοπικό σωριάζεται ά μέσους κάτω, τ'α μπρούμυτα.

Ο μαύρος τόν δένει τώρα χειροπόδαρα. Και σέρνοντας τόν ξαναφέρνει κοντά στους άλλους.

Ο νάνος τούς έκλιπαρεί κλαψουρίζοντας:

— Άμάν, θρέ παιδιά! Λύστε με, νά συχωρεθούν τ' άποθαμένα σας!... Λύστε με νά σάς άποκεφαλίσω τούς σθέρ-

κους!... "Ετοι πού μ' έχετε δεμένο δέν μπορώ νά... έργα στώ!...

Οί άραπάδες τόν παρατάνε και συνεχίζουν τή δουλειά πού έκαναν: Μέ μεγάλα τσεκούρια κτυπάνε χαμηλά τούς χοντρούς κορμούς τών δέντρων. Τούς κόβουν πέρα από τή μέση. Όσο νά στέκωνται τ'α δέντρα όρθά.

Είναι οί πιό συνηθισμένες παγίδες γιά τούς άμειρους έλέφαντες. Τ'α γιγαντώσυμα αὐτά παχύδερμα γιά νά κομψοῦν άκουμπάνε και στηρίζονται πάνω σέ τέτοιους χοντρούς και γερούς κορμούς. Όμως οί κορμοί αὐτοί — μισοκομμένοι καθώς είναι—σπάζουν από τ'ο τεράστιο βάρος τών υσταγμένων ελεφάντων. Και μαζί μέ τ'α δέντρα σωριάζονται κάτω κ' εκείνοι.

"Υστερα, τούς είναι πολύ δύσκολο γά μπορέσουν νά ξανασηκωθούν!..

"Ετσι, οί μαύροι προφθαίνουν. Τούς κτυπάνε μέ τσεκούρια στά κεφάλια. Τούς σκοτώνουν. Και μέ τήν ησυχία τους ύστερα, κόβουν τ'α πολύτιμα χαυλιόδοντά τους!..

Ο Ποκοπικό πού θρίσκειται δεμένος κάτω, μάλλωνει τώρα τούς άραπάδες:

— Πολύ σάς γουστάρω, άδερφέ μου!... Όμως αὐτό πού κάνετε είναι άνανδρο!.. "Αν ήμουνα λυτός, θά σάς κλάδευα τ'α μυαλοθάρελα!

Κάποιος από τούς μαύρους πού έχει κέφι, τόν ρωτάει:

— Γιατί Ποκοπικό; Σε πήρε ό πόνος γιά τούς έλέφαντες;

‘Ο νᾶνος ἔχει ἔτοιμοι τὴν ἀπάντησι:

Κάθε— ἄλλο, ἀδερφέ μου!.. Γιά τόν ἑαυτό μου ἀνησυχῶ: Δύσκολο τόχεις δηλαδή, ν’ ἀκουμπήσω κατά λάθος σέ κανένα τέτοιο πελεκημένο δέντρο; Ποιὸς θά με σηκώσῃ ὀστερίς;

Οἱ ἀραπάδες ξεκαρδίζονται στὰ γέλια...

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΦΕΝΤΗΣ!

“Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ... “Ένας γιγαντσώμος καθαλλάρης φθάνει κοντά. Σταματάει ἀπὸτομα καὶ πηδάει κάτω...

‘Αμέσως, τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕναν χονδρὸ βούρδουλα. Οὐρλιάζει ἄγρια στοὺς ἰθαγενεῖς:

Μαῦρα σκυλιά!... Γι’ αὐτὸ λοιπὸν σὰς ταῖζω; Γιά νὰ παίξετε καὶ νὰ γελάτε;

Καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς κτυπά. Μὲ δύναμι καὶ λύσσα!...

Οἱ «εἰλωτες» βογγᾶνε ἀπὸ τοὺς πόνους. Καὶ τὰ γυαλιστερά μαῦρα κορμιά τοὺς γεμίζουν ἀπὸ κόκκινες ματωμένες χαρακίες.

Ὁμως σκύβουν ὑποτακτικὰ τὰ κεφάλια τοὺς. Δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὸ κουράγιο ν’ ἀντισταθοῦνε...

‘Ο Ποκοπικό ρίχνει «λάδι στὴ φωτιά»:

— Βάρα τους, λεθέντη μου! Βάρα τους ν’ ἀγιάσῃ τὸ χεράκι σου!... “Έ, ρε καὶ νάμουν ἐγώ!... Θὰ τοὺς ἐσφαζα ἐπαυληπτικά: ‘Απὸ δεκάξῃ φο-

ρὲς τὸν καθένα!

Μὰ ὁ σκληρὸς ‘Αφέντης μὲ τὸ βούρδουλα τὸ παρακάνει: Τοὺς κτυπάει πιὸ δυνατὰ τώρα. Συνέχεια καὶ χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀνάσα. Τὰ κορμιά τῶν δυστυχισμένων ἰθαγενῶν ἀπὸ μαῦρα, γίνονται σιγὰ - σιγὰ κόκκινα!

Καὶ ὁ νᾶνος, ποὺ στὸ βάθος τοῦ κρύβει καλὴ ψυχὴ, τοὺς συμπονάει. Στενοχωριέται γιὰ τὸ μαρτύριό τους:

— “Έ, κύρ Τέτοιε! τοῦ φωνάζει. ‘Εργολαθία τὸ πῆρες τὸ μπερντάχι; Τί διάβολο! Σταμάτα νὰ κάνῃς καὶ κανὰ... τσιγάρο, καῦμένε!...

‘Αμέσως, γυρίζει στοὺς ἀραπάδες:

— Ξυπνήστε, θρὲ χάνοι, τοὺς φωνάζει. Αὐτὸς ποὺ σὰς δέρνει εἶναι ἕνας! ‘Εσεῖς ποὺ «τίς τρώτε» εἴσαστε δέκα! “Αν θέλετε τὸν «καθαρίζετε» καὶ ἀνευ τῆ... βοήθειά μου!

Καὶ νὰ: Τὰ λόγια τοῦ Ποκοπικό φέρνουν ἀποτέλεσμα: Τὰ μάτια τῶν ἰθαγενῶν φωτίζονται τώρα ἄγρια. ‘Αρχίζουν νὰ ρίχνουν λοξές ματιές στὸν ἄπονο ‘Αφέντη τοὺς. Γεμάτες μῖσος καὶ ἀγανάκτησι!

‘Ο «‘Ανθρωπος μὲ τὸ βούρδουλα» ἀντιλαμβάνεται τίς προθέσεις τοὺς. Σταματάει νὰ τοὺς κτυπά. Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ’ τὸν νᾶνο, λύνει τὰ χορτόσχοινα ποὺ τὸν δένουν:

— “Εσὺ τί ζητᾷς ἐδῶ; τὸν ρωτάει. Γιατί σὲ δέσανε;

‘Ο «Δυσθεόρατος ‘Αντρακλας» πετιέται ὀρθὸς καὶ ὑποκλίνεται:

— Σέ μεροῖ μποκοῦ ποὺ μ’

έλυσες! τοῦ λέει. Καί τοῦ σκά
ει τραγουδιστά καί φάλτσα ξ-
να εὐχαριστήριο στιχάκι του:

*«Ὅσες εὐχὲς καὶ νὰ σοῦ πῶ,
στ' ἀλήθεια, θάναί λίγες!
Νάσαι κολὰ τὸν Ἀβουσο
ποῦ θάν' παχειὲς οἱ μύγες!».*

Ὁ σκληρὸς Ἀφέντης τὸν ξα
ναφωτάει:

— Πῶς θρέθηκες ἐδῶ; Ποῦ
πηγαίνεις τέτοια ὥρα;

Ὅμως ὁ Ποκοπικό ἔχει πά
ρει φόρα. Τὸ στόμα του πλημ-
μυρίζει ἀπὸ στιχάκια. Καί γρή
γορα τοῦ σκάει κ' ἓνα δευτε-
ρο:

*«Δυπᾶμαι ποῦ δὲν σ' ἀπαντῶ
Σχῶρα τὴν ἀπεινιά μου...
Κι ὥρα καλὴ στὴν πρῶμή μου
κι ἀγέρα στὰ πανιά μου!».*

Καί τὸ ξαναθάζει στὰ πό-
δια... Τρέχει σὰν κυνηγημέ
νο ποντήκι!

— Πιάστε τον! φωνάζει ὁ
Ἀφέντης.

Οἱ Ἀραπάδες τρέχουν ἀμέ-
σως. Τὸν ἀρπάζουν καί τὸν ξα
ναφέρνουν πίσω...

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος κλαίει τώ
ρα τραγουδιστά:

*«Ἡ βία μὲ ἀνάγκασε
τὸ δόλιο νὰ λουφάξω!...
Ἔχω μουρτζιές σήμερις
κι' ἀδυνατῶ... σφάξωωω!»*

ΚΟΥΤΟΥΛΙΑ

ΣΤΟ... ΦΕΓΓΑΡΙ

Ὁ κακὸς Ἀφέντης οὐρλιά-
ζει τώρα:

— Μίλησε λοιπόν, σκύλε!

Ταυτόχρονα τοῦ δίνει μὲ τὴ
χερούκλα του τρομακτικὸ κτύ

πημα στὸ σθέρκο:

— Κλάααααφφ!

Ὁ Ποκοπικό ποῦ δέχεται
τὴν καρπαζιά, παίρνει κάμπο
σες βόλτες σὰν σβούρα. Τέλος
σταματᾷ καί τὸν κυττάζει
μὲ θαυμασμό:

— Μπράβο! Γειά στὰ χέρια
σου, μιάγκα! Πολύ σέ γου-
στάρω, ἀδερφέ μου! Βαρεῖς
στράκα ποῦ κάνει... στρά-
κες!

Ὁ ἄγνωστος καθαλλάρης
ξανασηκώνει τὴ χερούκλα του.
Ἐτοιμάζεται γιὰ δευτέρη καρ-
παζιά.

Ὁ νᾶνος ἀγριεύει:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μπάρμπα
Τέτοιε!... Αὐτὴ τὴ δουλειὰ
θὰ κάνουμε τώρα; Γιατί τὸν
πέρασες τὸ σθέρκο μου; Γιὰ
τὰ καπούλια τοῦ γαιδάρου
σου;!

Ὁ ἄγριος Ἀφέντης τὸν ἀρ-
πάζει ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Θὰ μοῦ πῆς λοιπόν; Ποῦ
τρέχεις τέτοια ὥρα; Συμβαί-
νει τίποτα στὸ θουνό σας; Μή-
πως κινδυνεύουν οἱ δυὸ γυναι-
κες;

Ὁ Ποκοπικό τρέμει σύγκορ-
μος:

— Naί! τοῦ ἀποκρίνεται
θραχνὰ καί πνιγμένα. Τὰ με-
σάνυχτα εἶχαμε μιὰ ἐπίσκεψη.
Ἦταν ἓνα ὄρνιο!

— Τί ὄρνιο;

— Ἕνας μπρουκόλαξ! Ὁ-
λόμαυρος! Μισολυωμένος!
Μὲ δυὸ κόκκινες φτερούγες!.

— Ἀνθρώπος; κάνει μὲ ἀ-
πορία ὁ Ἀφέντης. Πῶς εἶναι
δυνατόν; Πετᾶνε οἱ ἄνθρωποι
μὲ φτερά;

— Δὲν ξέρω! τοῦ κάνει ὁ νᾶ

‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει άγρια στους τρεις γίγαντες, προτείνοντας την τρομερή κουμπούρα του:

— Ψηλά τὰ χέρια, Μικρόβια!..

νος. Αυτός, μιά φορά, πετοῦσε. Μπορεί νὰ εἶχε πίσω του καὶ κανέναν... ἔλικα! Δὲν τὸν ἔψαξα τὸν ἀνθρωπο!...

— Λοιπὸν, λοιπὸν;

‘Ο Ποκοπίκο συνεχίζει:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου, ὁ φτερωτὸς οὖτος Μπάρμπας, τριγύριζε πᾶνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. ‘Η Τζέϊν καὶ ἡ κυρὰ Λουκούμω κοιμόντουσαν! “Αὐτὰ τάχουνε σιάξει τώρα! Μέλι - γάλα, ποὺ λένε. ‘Ολο πετιμέζια καὶ χαρουπόμελα εἶναι! Σὰν ἀδερφοῦλες ἀγαπιῶνται!...

— Λοιπὸν λοιπὸν;

— Τί λοιπὸν; Αὐτὸ ἦτανε! Δὲν ἔχει ἄλλο!

— Κί’ ὁ θρυκόλακας τὸν ρωτάει ὁ ‘Αφέντης. Τί ἀπέγινε ὁ θρυκόλακας;

— Μακάρι νάξερα!... Τοῦ λόγου μου ἔδωσα τόπο στὴν ὀργή καί... τῷθαλα στὰ πόδια. ‘Ετσι, σώθηκε, ὁ φουκαράς, ἀπ’ τὸ... σφάξιμο!

‘Ο «‘Ανθρωπος μὲ τὸ θούρδουλα» κατὶ ἄλλο κάνει νὰ ξαναρωτήσῃ τὸ νᾶνο...

Μὰ δὲν προφθαίνει αὐτὴ τὴ φορά!...

Τὴν ἴδια στιγμή κάτι φοβε-
ρὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται:

"Ὅλοι οἱ ἀραπάδες χύνον-
ται ξαφνικά κι' ἀπότομα πάνω
του. Τὸν ἀρπάζουν, ἄλλοι ἀπὸ
τὰ χέρια κι' ἄλλοι ἀπὸ τὰ πό-
δια. Τὸν σωριάζουν κάτω. Τὸν
δένουν γερά.

Ἀμέσως, ἀρχίζουν νὰ οὐρ-
λιάζουν μὲ ἄγρια χαρά:

— Ἐπὶ τέλους, κακοῦργε!..
Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσης κ'
ἐσὺ! Ζωντανὸ θὰ σὲ κάψουμε!

Ὁ Ποκοπικό σκύθει στ' αὐ-
τὴ τοῦ δεμένου τώρα Ἀφέντη.
Καὶ τοῦ ψιθυρίζει ἓνα τελευ-
ταῖο στιχάκι:

**«Τὰ γλέπεις, μάγκα; Σὺ πνη-
|σαν**

οἱ κοιμισμένοι χάνοι!

**Καὶ τώρα: καλὴ ἀντάμωσι
μέσ' τοῦ .. ἐκορδὰ τὸ Χαί!|».**

Οἱ ἀραπάδες εἶναι ἀπασχο-
λημένοι τώρα. Μαζεύουν ἀπὸ
τὰ γύρω δέντρα ξύλα. Γιὰ τὴ
φωτιά πού θιάζονται ν' ἀνά-
ψουν!...

Ὁ νᾶνος θρῖσκει τὴν εὐκαι-
ρία πού ζητάει. Καὶ τὸ θάζει
στὰ πόδια...

"Ὅμως λίγο πιὸ κάτω ξα-
φνιαζεται. Τρομακτικὸς σαμα-
τὰς τὸν κάνει νὰ σταματήσει.
Ἔνα τεράστιο δέντρο πού οἱ
μαῦροι εἶχαν πελεκήσει τὸν
κορμὸ του, σωριάζεται θαρὺ
κάτω. Μαζί του πέφτει στὸ
χῶμα κ' ἓνας γιγαντόσωμος ἐ-
λέφαντας...

Ὁ ἄμοιρος εἶχε ζητήσει νὰ
στηριχθῇ πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέν-
τρο γιὰ νὰ κοιμηθῇ!...

Τώρα θγάζει σπαρακτικὲς
στριγγιλιές. Παλεύει ἀπεγνω-

σμένα, μὰ μάταια, γιὰ νὰ ξα-
νασηκωθῇ.

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τὸ κε-
φάλι του:

— Εὐτυχῶς, ἀδερφέ μου,
πού δὲν ἔτυχε ν' ἀκουμπήσω
τοῦ λόγου μου! Τὰ ἴδια θὰ πά-
θαινα!...

Ἀμέσως ζυγώνει τὸν τερά-
στιο ἐλέφαντα. Τὸν ἀρπάζει ἀ-
πὸ τὴ λεπτὴ κι' ἀδύναμη οὐρί-
τσα του. Τὸν τραβάει ἀπ' αὐ-
τὴν γιὰ νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ!..

"Ὅμως τὸ πεσμένο παχύδε-
ρ μο ἔχει ἐξαγριωθῇ. Θαρρεῖ
πὼς ὁ μαῦρος αὐτὸς διαβολᾶ-
κος ζητάει νὰ τοῦ ξερριζώσῃ
τὴν οὐρά...

"Εται, γυρίζοντας ξαφνικά
τὴν προβοσκίδα του, τὸν ἀρ-
πάζει. Καὶ τὸν πετάει μὲ ἀφάν-
ταστη δύναμι!

Ὁ Ποκοπικό ἐκσφενδονίζε-
ται ψηλά. Μὰ σθέλτος καθὼς
εἶναι, προφθαίνει: Ἀρπάζει
καὶ σκαλώνει στὰ κλαδιά κά-
ποιου δέντρου.

— Καλὰ πού πρόλαβα ἀδερ-
φέ μου! μουρμουρίζει. Κατὰ
τὴ φόρα πού εἶχα, θὰ κουτοῦ
λοῦσα στό... φεγγάρι!

ΣΑΝ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΜΕ ΤΗ ΓΑΤΑ

"Ἐχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ
πιὰ...

Καιρὸς εἶναι νὰ ρίξουμε
καὶ μιὰ ματιά στὴ σπηλιά τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ὁδο-
μάδα πού ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρ
ζάν ἔχουν ἐγκαταλείψει τὶς
συντροφισσές τους στὴν κορφή
τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-

νοῦ (*). Καὶ ζοῦν ἐκεῖ μαζί.
Ἀδελφωμένοι καὶ ἀγαπημέ-
ναι.

Καὶ νά: Σήμερα ἔχουν ξυ-
πνήσει ἀπὸ ὥρα κι' οἱ δυό
τους. Κουβεντιάζουν μελαγ-
χολικοὶ καὶ νευριασμένοι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς καὶ ὁ
λευκὸς καὶ ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας ἀγαπᾶνε τὶς συντρόφισ-
σές τους. Κι' ἔχουν μετανοιώ-
σει πικρά πού τὶς παράτησαν
μονάχες κι' ἀπροστάτευτες.
Λαχταρᾶνε νὰ τὶς ξαναδοῦν.

Ὅμως ἔχουν δώσει λόγο ὁ
ἓνας στὸν ἄλλον: Νὰ μὴ ξανα-
μιλήσουν ποτὲ γι' αὐτές. Νὰ
μὴν ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν τό-
χη τους...

Καὶ τὰ νεῦρα τῶν δυό ἀν-
δρῶν ἔχουν τετνωθῇ ἐπικίνδυ-
να... Ὁ Θεὸς ξέρεي πότε θὰ
ξεσπάσουν!...

Λίγο πιὸ πέρα, ξαπλωμένος
ἀνάσκελα ὁ καλὸκαρδὸς Μπέ-
ιμπι, ροχαλίζει σὰν σιδερο-
πρίνο!

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ ἔ-
χει ἀνάψει φωτιά. Ψήνει ἓνα
μεγάλο μπουτί ζαρκαδιοῦ. Ὁ-
λόκληρη ἡ σπηλιά ἔχει πλημ-
μυρίσει ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴ κνίσ-
σα του.

Ξαφνικά, ὁ Γκαοῦρ σηκώ-
νεται.

— Βρωμαίε ἀπαίσια! μουρ-
μουρίζει. Δὲν μπορῶ νὰ ὑπο-
φέρω. Θὰ θγῶ ξέω...

Ὁ Ταρζάν, πού ἔχει τὰ ἴδια
νεῦρα μ' αὐτόν, θρῖσκει ἀφορ-

μὴ νὰ ξεσπάσει.

— Κάτι πού τρώω ἐγώ, τοῦ
κάνει, δὲν πρέπει νὰ λές πὼς
βρωμαίε. Εἶσαι ἓνας ἀγροΐ-
κος!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν
κρατιέται. Τοῦ ἀνταποδίνει ἀ-
μέσως τὴν προσβολή:

— Κι' ἐσύ μοιάζεις μὲ τὰ
θεριά! Ἀφοῦ τρῶς πτώματα!
Μονάχα πού ἐκεῖνα τὰ κατα-
θροχθίζουνε ὡμά. Ἐνῶ ἐσύ
τὰ ψήνεις!...

Ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξε-
χνᾶμε πὼς στὶς φλέβες τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τρέ-
χει τώρα μονάχα αἷμα ἑλλη-
νικό. Καὶ αὐτὸ τὸν ἔχει κάνει
μεγαλόκαρδο! Γενναῖο! Ἀ-
τρόμητο! Ὑπέροχο!...

Μὰ κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ προ-
τερήματα ἔχει πάρει καὶ ὅλα
τὰ μικροελαττώματα τῆς ρά-
τσας μας: Ἔχει γίνει τώρα
δξύθυμος! Πεισματάρης! Καὶ
γατζής!...

Ἔτσι, κυττάζοντας μὲ πε-
ριφρόνησι τὸ μελαψὸ παλικά-
ρι, καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Ἡ ταίφνα
ἀπὸ τὸ μπουτί σὲ πείραξε ;
Ἀμ' δὲν λές καλύτερα πὼς
θές νὰ πᾶς καμμιὰ θόλτα ὡς
τὸ πέτρινο βουνό... Νὰ δῆς
τὴν ὁμορφονειά σου!...

Ὁ Γκαοῦρ νοιώθει πὼς τὸν
πάτησε στὸν κάλο. Ὅμως δὲν
θέλει ν' ἀποδειχτῇ. Καὶ γυρί-
ζοντας ξαναπλώνει στὰ χορτα-
ρένια στρωσιδία του.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκε-
φτῇ! μουρμουρίζει ἀδιάφορα
τάχα. Ὅμως ἐσύ τὸ σκέφτη-
κες. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ὁ
νοῦς σου ὅλο κατὰ κεῖ τριγυ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμε-
νο τεῦχος ἀρ. 55 μὲ τὸν
τίτλο «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ».

ρίζει...

Ο Ταρζάν γίνεται πυρ και μανία :

— Ποφφ!... "Άλλη δρεξι δέν είχα... Έγώ ποτέ μου δέν λογάριασα τίς γυναίκες! Δέν είμαι σάν κι' έσένα πού ή Ταταμπού σέ κάνει ό,τι θέλ...

Ο μελαψός γίγαντας πετιέται απότομα όρθός! Τό ίδιο κάνει και ό "Άρχοντας τής Ζούγκλας...

Οί δυό άτρόμητοι γίγαντες είναι τώρα έτοιμοι νά πιαστούν στά χέρια. Νά σπαράξουν ό ένας τόν άλλον.

Μά δέν προφθαινουν!...

ΨΙΛΟ ΓΑΖΙ!

Τήν ίδια στιγμή στό άνοιγμα στής σπηλιάς παρουσιάζεται ό Ποκοπίκο. "Ηρεμος και χαμογελαστός. Είχε κρυφτή, λίγο πρίν, άπ' έξω. "Άκουσε τή λογομαχία τους.

— Γειά σας ! τούς φωνάζει. Γειά σας «ζωντοχηράκια» μελαγχολικά και δακρύβρεκτα!

Μά στά ρουθούνια του κτυπάει άμέσως ή όρεκτική τσίκνα του ψητού.

— Γειά σου κι' έσένα, μωρή μαμζέλ! κάνει πλησιάζοντας τήν πυγμαία.

— Καλώς τόν "Αντρακλά μου!

Ο νάνος ρίχνει λαίμαργες ματιές στό ροδοψημένο μπούτι του ζαρκαδιού. Ξερογλείφεται και ρωτάει ξελιγωμένα :

— Για ποιόν είναι τό... καφεδάκι;

— Για τόν "Αφέντη μου, καλέ! Για σένα, χρυσό μου, έ-

χω φρούτα.

Ο Ποκοπίκο στραβομουτσουναίζει :

— Σέ μεροί! Νά μου λείπουνε οί... βιταμίδες!

Ο Ταρζάν και ό Γκαούρ έχουν γυρίσει τώρα και κυττάζουν τό νάνο. "Η έκφρασί τους δείχνει αγωνία. Περιμένουν ν' άκούσουν για τίς δυό γυναίκες. Ο καθένας ένδιαφέρεται νά μάθη νέα για τή συντρόφισσά του. Όμως ό λόγος πού έχουν δώσει, τούς δένει τή γλώσσα. Κανένας δέν άποφασίζει νά ρωτήση πρώτος.

Ο Ποκοπίκο δέν τούς λέει τίποτα. Σπάζει πλάκα με τό μαρτύριό τους.

Ο Γκαούρ τό φέρνει άπ' έξω, άπ' έξω :

— Λοιπόν, Ποκοπίκο; Τί γίνεται τό θουνό μας;

— Καλά, εύχαριστώ! του άποκρίνεται.

Ο μελαψός γίγαντας κάνει δεύτερη άπόπειρα :

— Πώς άπ' έδω τέτοια ώρα;

Ο νάνος τόν γλεντάει:

— Περνούσα με τό.., τρώλεψ και σάς θυμήθηκα. "Ας κατέβω, λέω, νά δώ τί κάνουνε οί φουκαράδες. "Αλλοιθωρίσανε, για θαστάνε ακόμα!...

Με την ίδια αγωνία νά μάθη, κάνει τώρα μιá προσπάθεια και ό Ταρζάν. Όμως αυτός είναι πονηρή άλεπού. "Αντί νά ρωτήση τόν Ποκοπίκο, κάνει τάχα πώς μαλλώνει τήν πυγμαία :

— "Ε, Χουχού!... Μά δέν ντρέπεσαι; Τόσο γρήγορα λοιπόν ξέχασες τήν Κυρά σου; Γιατί δέν ρωτάς τί γίνεται.

Πώς τὰ περνάει!...

Ἡ πονηρὴ μαύρη «γόησσα» ἔχει μπεῖ κι αὐτὴ στὸ νήμα.

— Καλὲ τί λόγος μοῦ πέφτει ἀμένα, Ἀφέντη μου; Ἀφοῦ δὲν ρωτᾷς ἐσὺ, ποῦναι καὶ γυναῖκα σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιδίας!

Ὁ Γκαοῦρ, σὰν εἰλικρινὴς κι' αὐθόρμητος ποῦ εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ προσποιηθῇ ἄλλο. Καὶ ξαφνικά ἐκδηλώνεται χωρὶς περιστροφές:

— Πέσ' μοῦ, Ποκοπικό: Τί κάνει ἡ Ταταμπού; Μὲ συλλογιέται; Μὲ ἀγαπάει ἀκόμα;

Ὁ νᾶνος κάτι πάει ν' ἀποκριθῇ. Ὅμως ὁ Ταρζάν τὸν διακόπτει γιὰ νὰ ρωτήσῃ, αὐτὸς τώρα, μὲ λαχτάρρα:

— Ἡ Τζέιν; Τί γίνεται ἡ Γζέιν; Ἐκεῖ θρίσκεται ἀκόμα, ἢ ἔφυγε; Εἶναι θυμωμένη μαζί μου; Τί λέει;

ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει καὶ τοὺς δυὸ εἰρωνικά:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου!... Σὰν ἀπαρηγόρητες χήρες κάνετε!... Πάν-

Ὁ γοριλάνθρωπος Νταμπούχ ἀχρηστεύει τοὺς κροκοδείλους δάζοντας στ' ἀνοιχτά τους στόματα χοντρά κλαδιά.

τως τὰ κορίτσια καλὰ τ' ἄφησα. Κοιμόντουσαν ἀγκαλιασμένες!... Μόνο πού τὰ μεσάνυχτα ἦρθε ὁ μπάρμπα-Φτερούγας!

— Ποιός;

— "Ενας φτερωτὸς Μπρουκόλαξ!

— Καὶ τί ἔκανε;

— Δὲν ξέρω. Τόβαλα στὰ πόδια. "Αν καθόμουναι, θὰ τρώγαμε τὰ...μουστάκια μας!

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει δύσπιστα :

— Κι' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἦρθες τώρα ἐδῶ; Ξημερώματα;

— Πάλι καλὰ νὰ λές! Παρὰ τρίχα νὰ μὴ μὲ ξαναγλέπατε! Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου μὲ πιάσανε ἀραπάδες. Σκαρώνανε παγίδες γιὰ τὰ ἐλεφαντάκια! Σὲ λίγο ἔφτασε καθάλα στ' ἄλογο κι' ὁ Ἀφέντης τους...

— Ποιός;

— Ὁ Μαξάρλαν! Τοὺς ἔπιασε σκαστοὺς νὰ κάθωνται καὶ νὰ χαζογελᾶνε! Τοὺς τάραξε στὶς θουρδουλίες, ἀδερφέ μου! Μὰ οἱ μαῦροι δὲν τὸ χωνέψανε. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή τὸν μπουρδουκλώσανε ὁμαδικῶς. Ὑστερὶς τὸν δέσανε χειροποδαρικῶς!... Τοὺς ἄφησαν νὰ μαζεύουνε ἔζυλα. Θὰ τὸν ψήσουνε, τὸ φουκαρά! Ὅμως τοῦ λόγου μου βιαζόμουναι. Τόβαλα στὰ πόδια!... Δὲν περὶμένα νὰ πάρω... μεζέ!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν πού τὸν ἀκοῦνε, δὲν χάνουν στιγμή. Φεύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τρέχουν σὰν τρελόι!... Πρέπει μὲ κάθε τρόπο

νὰ προφθάσουν. Νὰ σώσουν αὐτοὺς πού κινδυνεύουν.

Ὁ Ποκοπικό δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ ἀμέσως. Πλησιάζει στὴ φωτιά. Ἡ πείνα τὸν ἔχει θερίσει πρωτὶ-πρωτὶ!...

— Δὲν μοῦ λές Χουχού : ρωτάει τὴν πυγμαία. Σοῦ ἄρέσει ἡ παντρεία;

— "Αν μ' ἄρεση; τοῦ κάνει. Καλὲ μανιώδης εἶμαι!...

— Τότε δῶσε μου αὐτὸ πού πῆνεις καὶ θὰ σὲ πάρω ἐγώ!

— Ἀλήθεια;! Καὶ πότε, χρυσό μου;

— Ὅταν ὁ Γκαουράκος γίνῃ Ἀρχὼν τῆς Ζουγκλὸς. Καὶ τοῦ λόγου μου διοριστῶ ... ὑπασπιστάρτα του!

Ἡ μαύρη «γόησσα» ἀναστενάζει :

— Ἐν τάξει! Ὅ,τι θέλει ὁ Ἀντρακλὰς μου!...

Ὁ νᾶνος ἀρπάζει ἀμέσως καὶ μὲ λαχτάρα τὸ ροδοψημένο μπουτί. Τὸ δαγκώνει λαίμαργα. Καταπίνει ἀνοικόνμητα κομμάτια!...

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει ξελιγμένη :

— Μὲ ἡγαπήs, τὸ λοιπόν, τζουτζούκο μου;

Ὁ Ποκοπικό μΟΥΓΓΡΙΖΕΙ μπουκωμένος :

— Σκαμὸς!... Μὴ μ' ἐνοχλῆs! Ἀφοῦ γλέπεις πὼς παίρνω τό... πρωϊνό μου ρόφημα!

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τεράστιο μπουτί τοῦ ζαρκαδιοῦ ἔχει γίνεϊ ἄφαντο!...

Ὁ νᾶνος, πού ἡ κοιλία του ἔχει φουσκώσει σὰν μπαλλόνι, τῆς πετάει τὸ κόκκαλο.

— Αὐτὸ γιὰ σένα! Πέρασέ

το δεύτερο χέρι.... Φάει κι' ἐ-
σύ φτωχεια! Φάει νά ζη-
σης!...

Ἡ Χουχού χαμηλώνει τώ-
ρα τὰ μενεξεδένια της θλέφα-
ρα. Τὸν ρωτάει μὲ γλύκα:

— Γιά κείνο πού σέ ἀρώτη-
ξα, πότε θά μοῦ ἀπαντήκης;

Ὁ Ποκοπίκο συγκινεῖται.
Καὶ ὀρίζει ἀμέσως τὴν ἡμερο-
μηνία τῶν γάμων τους, μ' ἓνα
στιχάκι του :

*«Χουχούκα μου δ γάμος μας
θὰ γίνη, δὲν θ' ἀργήση :
δὲν δ κόροξ λευκα-θή
καὶ ἡ χιὼν μουρση ἰ»*

Καὶ καθὼς ἡ ἐρωτευμένη
πυγμαία σηκώνει τὴ χερού-
κλα της γιὰ νὰ τοῦ σκάση στὸ
σθέρκο τὴν ἀπαραίτητη στρά-
κα, αὐτὸς τὸ θάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει νά φθάση τοὺς
δυὸ γίγαντες...

Ἡ Χουχού κάνει τὶς παλά-
μες της χωνὶ μπροστά στὸ
στόμα. Καὶ τοῦ φωνάζει ἔξω
φρενῶν :

— Δὲν θά σέ πιάσω, θρέεε;
Σὰν κορηὸ θά σέ πατήσω,
χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε
κι' ὅλας!...

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὅπως θυμόσατε, ἀφήσα-
με τοὺς ἀραπάδες νά μαζεύ-
ουν ξύλα. Θ' ἀνάψουν φωτιά
γιὰ νά κάψουν ζωντανὸ τὸν
σκληρὸ Ἀφέντη τους. Πού
δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀ-
μερικανὸ τυχοδιώκτη Μάξ
Ἀρλαν.

Καὶ νά: Οἱ μακάθριες προ-
τοιμασίες δὲν ἀργοῦν νά τε-

λειώσουν. Μιά μεγάλη φωτιά
εἶναι ἀναμμένη τώρα. Οἱ φλό-
γες της τοιρίζουν λαίμαργα.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν κυττάζει
τοὺς δημίους του ἀγέρωχα.
Καὶ τοὺς λέει:

— Ὅταν μὲ ρίξατε κάτω
καὶ μὲ δέσατε, εἶδατε τὸν Πο-
κοπίκο πού ἔσκυψε στ' αὐτὴ
μου... Ξέρετε τί μοῦ εἶπε :
Πῶς θά τρέξη νά εἰδοποιήση
ἀμέσως τὸν Γκαοῦρ... Ἄν λοι-
πὸν μοῦ κάνετε κακὸ, εἰσαστε
χαμένοι! Ὁ τρομερὸς φίλος
μου θά σᾶς σπαράξη ὅλους!
Κανέννας ἀπὸ σᾶς δὲν θ' ἀ-
πομείνη ζωντανός! Ὅπου
καὶ νά κρυφτήτε θά σᾶς ὀρῇ.
Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ
κανέννας δὲν γλυτώνει!...

Οἱ ἀραπάδες κλονίζονται.
Γιατὶ ὅλοι μέσα στὴ Ζούγ-
κλα, καὶ ἄνθρωποι καὶ θερία,
τρέμουν τὸν μελαψὸ Ἕλληνα
γίγαντα.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν συνεχίζει:

— Σᾶς λυπᾶμαι δυστυχι-
σμένοι!... Γι' αὐτό, ἂν θέλετε
νά σωθῆτε, λῦστε με. Κι' ἐγὼ
δὲν θά σᾶς ἀφήσω ἔτσι. Θά
μοιράσω σ' ὅλους σας καθρε-
φτάκια καὶ σφυρίχτρες!...

Οἱ μαῦροι πειθονται. Ἀπὸ
τὴ μιά μεριά ὁ φόβος τοῦ
Γκαοῦρ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ πει-
ρασμὸς γιὰ τὰ καθρεφτάκια
καὶ τὶς σφυρίχτρες...

Ἔτσι, κόβουν μὲ τὰ μαχαί-
ρια τους τὰ χορτόσχοινα. Καὶ
ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς πε-
τιέται ὀρθὸς καὶ λεύθερος.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴ ζω-
νὴ του κρέμονται δυὸ μεγάλα
πιστόλια. Τὰ ἀρπάζει ἀστρα-

παιδα, οφθαλμάζοντας σάν Χάρος :

— Μαύρα σκυλιά!... Θά πεθανετε!...

Τραβάει άμέσως τις δυο σκανδάλες. Δυο πυροβολισμοί άνηχοϋν. Καί δυο άραπάδες σωριάζονται κάτω νεκροί.

Πυροβολεί πάλι άμέσως. Σκοτώνει καί άλλους δυό!..

Ή Μάξ "Αρλαν είναι φοβερός σκοπευτής. Περνάει τή σφαίρα του μέσ' από δαχτυλίδι!...

Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές καί όλοι οί γιγαντώσωμοι άραπάδες του είναι νεκροί.

Φοβερό έγκλημα, αλήθεια! "Ενας Έλληνας ποτέ δέν θά μπορούσε νά τό κάνει!...

"Όμως ό λευκός τυχοδιώκτης δέν νοιώθει καμμιά τύψη. Καμμία συμπόνια γιά τά θύματα του...

Κάθεται άτάραχος πάνω στό πτώμα ενός άράπη. Καί ξαναγεμίζει τά πιστόλια του, σφυρίζοντας κάποιον χαρούμενο σκοπό...

Τήν ίδια στιγμή ανθρώπινο ποδοβολητό άκούγεται. Καί σχεδόν άμέσως φθάνουν κοντά του τρέχοντας ό Γκαούρ καί ό Ταρζάν. Τούς άκολουθεΐ καί ό Ποκοπικό.

Άντικρύζουν όλοι τους μέ φρίκη τό τρομακτικό μακελειό πού έχει γίνει...

Πλάι καίει άκόμα ή μεγάλη φωτιά...

Ό νάνος ρίχνει μι' άγέρωχη ματιά στά πτώματα τών "ιστόρων. Καί τραβώντας μεγαλόπρεπα τή σκουριασμένη

χατζάρα του, άναστενάζει θαρραλιά :

— "Ε, ρέ σκοτωμένοι γιά... σφάξιμο!

Ό μελαψός γίγαντας κυττάζει ψυχρά τόν πανώριο Άμερικανό.

— Έσύ τδύς σκότωσες; τόν ρωτάει.

— Ναί...

— Καί δέν λυτήθηκες; Δέν πόνεσες;

Ό Μάξ "Αρλαν παραξενεύεται :

— Γιά ποιό λόγο; Ή Ζούγκλα είναι γεμάτη από δαύτους... Μπορώ νά θρώ όσους σκλάβους θέλω!...

Στις φλέβες του Ταρζάν τρέχει τώρα — όπως ξέρούμε — μονάχα αίμα ελληνικό. Καί ή άπάντησι του τυχοδιώκτη τόν έξαγριώνει :

— Κακούργε! ούρλιάζει. Πρέπει νά πεθάνης κι' έσύ! Καί χύνεται νά τόν κατασπαράξη!

Ό Μάξ "Αρλαν, πού δέν περίμενε τήν επίθεσι αυτή, ξαφνιάζεται. Τά πιστόλια ξεφεύγουν από τά χέρια του. Μέ τόν "Αρχοντα τής Ζούγκλας έχουν γίνει ένα κουθάρι. Παλεύουν καί κτυπιώνται μέ λύσσα καί μανία!

Ό Γκαούρ πέφτει νά τούς χωρίση. Μά μπερδεύεται κι' αυτός μαζί τους. Οί τρεις μανιασμένοι γίγαντες έχουν κάνει ένα τρομακτικό σύμπλεγμα. Καί κυλιώνται άνάμεσα στά πτώματα τών άραπάδων.

Ό Ποκοπικό τούς μαλώνει:

— Ντροπή σας, παληόπαιδα! Χωρίστε γρήγορα γιατί

θά σὰς μουρλάνω στὰ χα-
στούκια!...

Ποῖς τὸν ἀκούει ὁμως!...

"Ετσι ὁ νᾶνος ἀρπάζει ἀπὸ
κάτω τὰ δυὸ πιστόλια τοῦ
Μᾶξ "Αρλαν. Γυρίζει τις κάν-
νες τους πρὸς τὸν οὐρανό.
Καὶ τραβάει τις σκανδάλες.

Δυὸ τρομεροὶ πυροβολισμοὶ
ἀντηχοῦν.

Οἱ τρεῖς γιγαντόσωμοι ἄν-
τρες θρίσκονται ἀκόμα κου-
θάρι. Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Μᾶξ
"Αρλαν σπαράζονται μὲ νύχια
καὶ δόντια. Ὁ Γκαούρ κάνει
ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ
τοὺς χωρίσῃ.

Ὁ νᾶνος γυρίζει τώρα τις
κάννες τῶν πιστολῶν του κα-
τὰ πᾶν τους. Ξεφωνίζει ἄ-
γρια :

— Παύσατε πύρρρ! Παρα-
πόδα, ἄρμ!... Σταματήστε
γιατὶ σὰς τις μπουμπουνίζω!..

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Μᾶξ "Αρ-
λαν παύουν τώρα νὰ κτυπῶν-
ται. Ὁ Ποκοπίκο ξαναδιατά-
ζει:

— Ἐπάνω ὅλοι καὶ ψηλὰ τὰ
χέρια!... Προσοχή!...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες σηκώνονται
ἀργά. Στέκουν ὀρθοὶ μπρο-
στὰ στὸν μικροσκοπικὸ νᾶνο
μὲ τὰ δυὸ πιστόλια. Ἀντικρύ-
ζουν ἀνίσχυοι τις θανατερές
κάννες!

Ὅλοι τους κάνουν τὴν ἴδια
σκέψη:

— Θέλεις ἀπὸ κουταμάρα
του νὰ τραθῇ τις σκανδά-
λες!

Ὁ νᾶνος δίνει τώρα ἓνα τε-
λευταῖο παράγγελμα:

— Ἀσσανάπαισις! Τοὺς ξυ-
γούς λύσατε!

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει ἄ-
γρια:

— Ποκοπίκο: Πέταξε τὰ πι-
στόλια καὶ γκρεμοτσακίσου
ἀπ' ἐδῶ!...

Ὁ νᾶνος κοροϊδεύει:

— Χά, χά, χά!... Πολὺ σὲ
γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χάνει
τὴν ὑπομονή του. Καὶ κάνον-
τας ἓνα ἀπότομο πῆδημα, τὸν
ἀρπάζει.

Ταυτόχρονα ἀντηχοῦν δυὸ
πυροβολισμοί.

Ὁ Ποκοπίκο εἶχε ἄθελα ἀ-
πὸ τὸ φόβο του τραθῇ τις
σκανδάλες!

Ὁ Μᾶξ "Αρλαν ἐκμεταλ-
λεῖται τὴ στιγμή. Καὶ γυρί-
ζοντας στὸν Ταρζάν τοῦ δίνει
μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ κεφά-
λι...

Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει παίρνοντας κα-
τεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέ-
τρινο βουνό.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας σωριάζεται κάτω ἀναί-
σθητος. Τὴν ἴδια στιγμή πέφ-
τει καὶ ὁ Γκαούρ. Μένει ἀκί-
νητος σὰν σκοτωμένος. Στὰ
πλατεῖα μελαμρά στήθεια του
φαντάζει κόκκινη ματωμένη
πληγή. Μιὰ ἀπὸ τις σφαῖρες
τὸν ἔχει κτυπήσει!...

Ὁ Ποκοπίκο τὰ ἔχει χάσει
μπροστὰ στὸ κακὸ ποῦ ἄθε-
λά του ἔκανε! Ἀντικρύζει μὲ
φρίκη καὶ δέος τοὺς δύο ἀν-
αίσθητους γίγαντες. Νομίζει
πὼς αὐτὸς ἔχει κτυπήσει καὶ
τὸν Ταρζάν. Μὲ τὴν ἄλλη ἀ-
πὸ τις δυὸ σφαῖρες τῶν πιστο-
λῶν του.

Καὶ βάζει ὁ ἄμοιρος τὰ

Τὰ τρία φολιδωτὰ ἑρπετὰ τριγυρίζουν τὴν Ταταμπού. Μὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν τολμάει νὰ χυθῇ καὶνὰ τὴν ἀρπάξη στὰ σαγόνια του,

κλάμματα. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια του βγαίνουν σπαραξικάρδια στιχάκια:

«**Δῆλν, καὸ πού τόποθα !**
Ἐσὺ τὰ φτοῖς, Θεέ μου,
πού μ' ἔχεις κάνει μάστορα
στὴν τέχνη τοῦ πολέμου !
Ἐγὼ μὲ τὴ χιτζάρα μου
μὲ τὰ καλαμπούρια,
οὐρθε καὶ μπερδεύτηκα
ἀ σαληοκομπούρια !
φτ' ἐδ' μου θάταν, φαίνεται,
τούτη τὴ λαχτέρα :
γίνω "Δοχων τῆς Ζιουγκλὸς
οἶχ . . Ὑπασπι. οὐρεα !

.. Ὁ Ποκοπικό γονατίζει τώρα καὶ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά τοῦ Γκακούρ. Τὴν ἀκούει νὰ κτυπάη... Ὑστερα σκύθει πάνω στὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ταρζάν. Νομίζει πὼς ἀπὸ δικὴ του σφαῖρα ἔχει χτυπηθῇ κ' ἐκεῖνος. Δὲν εἶχε δεῖ τὴν τρομερὴ γροθιά τοῦ Μάξ Ἀρλαν.

Ὅμως ὅσο κι' ἂν ψάχνη, καμμιά πληγὴ δὲν βρίσκει στὸ κορμὶ του.

— Διάβολε! μурμουριζει παραξενεμένος. Πὼς σκοτώθηκε ἐτοῦτος: Ἐξ... ἀκο-

ης:!

Ξαφνικά τὰ γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται. Καί ρίχνει δυό γρήγορες ματιές: Μιά στο στόμα του "Αρχοντα τής Ζούγκλας και άλλη μια στο πίσω μέρος του κορμιού του: Αυτό που έρχεται σέ στενωτέρη έπαφή με τὸ θρόνο του. Καί γνωματεύει σοβαρός:

—Γιά άπ' έδω, γιά άπ' εκεί μπήκε ή σφαίρα. Άλλοιως δέν έξηγεΐται!... Γιά νά τή βγάλη πρέπει νά πάρη ή έμετικό ή... ρετινόλαδο!...

Άφουγγράζεται τώρα και τήν καρδιά του Ταρζάν. Χτυπάει κ' εκείνη.

Ό Ποκοπικό θυμώνει:

—Τους άτιμους! μουρμουρίζει. Ζωντανοί είναι και κάνουνε τὸ κορόϊδο.

Όμως δέν προφθαίνει νά τελειώση τὸ παραμιλητό του.

Ξαφνικά φθάνουν στ' αὐτιά του βρυχηθμοί πεινασμένων θηριῶν... Καί σέ λίγες στιγμές πέντε γιγαντόσωμα λιοντάρια παρουσιάζονται. Ζώνουν τὸ μέρος πού βρίσκονται τὰ πτώματα τῶν άρσάδων

Ή σατανική Τζέιν διηγείται στὸν Ταρζάν καί στὸν Γκαορ μιὰ άπό τίς συνηθισμένες ιστορίες της. Πῶς τάχα ή.....

θάσι που βρίσκεται. Δεν θέλει παρά μονάχα να σώση την Τζέιν...

«Εται, με την κοφτερή λάμα του μαχαίριού της χτυπάει το αριστερό χέρι του Μάγου! Κ' εκείνος, βγάζοντας πονεμένο μουγγριτό, παρατάει την 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας.

«Η Τζέιν πέφτει κάτω στα βράχια... Μά το ύψος ήταν ακόμα μικρό. Και χτυπάει ελαφρά στο κεφάλι, στα χέρια και στα πόδια.

«Ο μονόφθαλμος Νάχρα Ντου εξακολουθεί να πετάει, κρατώντας τώρα μονάχα την αντίθεση 'Ελληνίδα.

«Η Ταταμπου δεν κτυπάει το χέρι του Μάγου που κρατάει αυτήν. Βρίσκονται πολύ ψηλά, άλλοιμονο! Κ' αν την παρατήση και πέση από 'κει πάνω, θα γίνη κομμάτια!

Το δεξί χέρι του Νάχρα Ντου έχει παραλύσει. Νοιώθει άθαστακτους πόνους. Και ούρλιάζει με λύσσα:

→ Αυτό που κανες, θά το πληρώσης άκριθά!... Θά σε κλείσω στη βαθειά καταπακτή μου! Εκεί θά περάσης όλόκληρη τη ζωή σου! Σκλάβά μου παντοτεινή!...

.....
Μιά όλόκληρη ώρα πετάνε έτσι... Ο άπαίσιος φρεωτός Μάγος βιάζεται να φθάση στα έρειπια του αρχαίου ναού. Εκεί που βρίσκεται το υπόγειο τρομακτικό άντρο του...

Τη στιγμή αυτή ο Νάχρα Ντου φτερουγίζει πάνω από

μια πολύ μεγάλη λίμνη. Το άσημένιο φώς του φεγγαριού τρελλοπαίζει στα μαυροπράσινα νερά της.

«Η άτρήμητη «Κόρη της Ζούγκλας» δεν χάνει την ευκαιρία. Ο φτερωτός Μάγος δεν έχει μπορέσει να της πάρη το φονικό όπλο. Το ένα χέρι του είναι κτυπημένο και παράλυτο. Με το άλλο το γερό, κρατάει σφιχτά από τη μέση, για να μη του ξεφύγη, την Ταταμπου...

«Η 'Ελληνίδα σηκώνει πάλι τώρα το μαχαίρι της. Αυτή τη φορά κτυπάει το Μάγο στο δεξί του ώμο!...

«Εται και το άλλο χέρι του μονόφθαλμου άρπαγα παράλυει. Και παρατάει την πανώρια σκλάβά του...

«Η ύπεροχη 'Ελληνίδα βγάζει άθελά της ένα τρομαγμένο ξεφωρητό. Πέφτει στο κενό!...

«Όμως, κάτω της φαντάζει ή μεγάλη λίμνη. Και τὰ μαυροπράσινα νερά της περιμένουν να τη δεχτούν.

«Ο Νάχρα Ντου ούρλιάζει από τους άθαστακτους πόνους. Και χαμηλώνοντας, ζητάει να ξαναρπάξη το θύμα του στον αέρα...

Μά γρήγορα καταλαβαίνει πώς άδικα προσπαθεί. Τὰ χέρια του είναι παράλυτα. Μονάχα οι μαγικές φτερούγες του λειτουργούν...

«Εται έγκαταλείπει την πανώρια σκλάβά του. Και για λίγες στιγμές παρακολουθεί την τραγική πτώση της...

Και νά: Τά νερά τῆς λίμνης ἀναταράζονται. Μιά ὑγρή στήλη ξεπηδάει...

Ἡ Ταταμπού ἔχει πέσει...

Ὁ ἀπαίσιος Νάχρα Ντοῦ συνεχίζει τὸν ἐναέριο δρόμο του. Καθὼς πετάει μουγγρίζει μὲ σαδισμό:

— Ἄν εἶναι τυχερή, θά πνιγῇ!... Ἄλλοιὼς θά τὴ σπαράξουνε οἱ πεινασμένοι κροκόδειλοι!...

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μας Ποκοπίκο...

Τὰ τρία πεινασμένα λιοντάρια ἔχουν χυθῇ πάνω του. Ὁ μὴ τὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή, ὁ θεὸς Κράουμπα κάνει τὸ θαῦμα του: Ἐνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται. Καὶ ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος φθάνει στὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ κακό!

Τὰ λιοντάρια, ποὺ ἔχουν πέσει πάνω στὸν Ποκοπίκο, πασχίζουν καθένα νὰ τὸν ἀρπάξῃ γιὰ λογαριασμό του...

Ἔτσι, πάνω στὸν ἀμοιροναῖο, ἔχει ἀρχίσει ἕνας φοβερὸς καυγᾶς! Τρομακτικοὶ θρυχηθμοὶ θγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθεια τους. Τὰ τρία πεινασμένα θεριά ἀλληλοσπαράζονται μὲ νύχια καὶ δόντια.

Ὁ Ποκοπίκο βολοδέρνει κάτω ἀπὸ τὶς κοιλιές τους. Περνάει ὁ δύστυχος τραγικὲς στιγμὲς!...

Καὶ στριγγλίζει μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι:

— Ἀμάν βρὲ παιδιά!... κάντε πιὸ πέρα! Πάνω σ' ἐμένα βρήκατε νὰ λύσετε τίς... διαφορὲς σας;!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος — ὅπως ξέρουμε — ἀγαπάει φοβερὰ τὸ ναῖο! Γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, σπάζει γρήγορα ἕνα χαντρὸ κλαδί. Τρομακτικὸ ρόπαλο γίνεται στὰ χέρια του!...

Ταυτόχρονα καὶ μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ χύνεται πάνω στὰ θεριά. Κτυπάει τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ στὸ κεφάλι. Τὸ σωριάζει κάτω νεκρὸ!...

Ἀπὸ τὰ δύο θεριά ποὺ ἀπομένουν τώρα, τὸ ἕνα ὑποχωρεῖ τρομαγμένο. Τὸ ἄλλο κάνει ἕνα φοβερὸ πήδημα. Μὲ τὰ μπροστινὰ ποδάρια του κτυπάει τὰ τριχωτὰ στήθεια τοῦ Νταμπούχ. Τὸν ἀνατρέπει! Καὶ σκύβοντας, κάνει νὰ τοῦ δαγκώσῃ τὸ λαιμὸ!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ὅμως προφθαίνει: Μὲ τὰ σιδερένια χέρια του ἀρπάζει καὶ σφίγγει αὐτὸς τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ.

Τὸ θεριὸ ἀνοίγει τὸ στόμα. Ἡ γλῶσσα του πετιέται ἔξω. Βραχνὰ μουγγριτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθεια του. Ὡσπου σὲ λίγες στιγμὲς ὅλα σταματᾶνε. ἔχει πνιγῇ.

Ὁ Νταμπούχ πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Κτυπάει γύρω. Καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη: Τὸ τρίτο λιοντάρι ἔχει ἀρπάξει στὰ δόντια του τὸν Ποκοπίκο. Καὶ τρέχει νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ γοριλλάνθρωπος γίνεται σίφουνας τώρα. Μὲ τρία-τέσσερα τρομερὰ πηδήματα φθά-

— Είμαι μιά δυστυχισμένη, Μάξ, του λέει η Ταταμπού. 'Ο Γκακούρ νομίζει πώς είμαι φίλη σου!.....

νει τὸ θηριό. Τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὶς δυὸ μασέλες του. Καὶ τραβώντας τὶς ἀνοίγει.

Ὁ Ποκοπίκο πέφτει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ. Ὁμως ὁ Νταμπούχ δὲν σταματᾷ. Συνεχίζει νὰ τραβᾷ τὰ σαγόνια τοῦ θηρίου. Ὡσπου σχίζει τὸ κεφάλι του στὰ δύο. Τὸ σκοτώνει.

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος βρίσκει-ται σὲ κακὰ χάλια. Μὰ κάνοντας κουράγιο ἀνασηκώνεται. Καὶ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Νταμπούχ.

— Μπράβο, μπαρμπαδεινό-σαυρε! τοῦ λέει. Φίνα τὰ βό-

λεψες, ἀδερφέ μου! "Αρχισες νὰ παίρνης τὰ... κόλπα μου! Κ' ἐγὼ ἔτσι τοὺς σχίζω τοὺς ἄγριους κονικλαράδες!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος, κυττάζοντας τώρα τὰ πτώματα τῶν ἀραπάδων, ρωτᾷ μ' ἓνα τρίλεξο, κατὰ τὴ συνήθειά του:

— Ποιός. Σκότώσε. Ὁ-λους;!

— Χμμ, κάνει ὁ Ποκοπίκο. Σπουδαῖα τὰ λάχανα! Αὐ-τοὺς τοὺς κανόνισα μόλις ἔγνησα. "Ετσι γιὰ... πρω-τὴ γυμναστική!

Ὁ Νταμπούχ γελάει καλὸ-

καρδα:

— Χού, χού!... Χού, χού!

‘Ο νάνος άναστενάζει:

— Πολύ σέ γουστάρω άδερφέ μου!... Κάθε φορά πού γελάς, θυμάμαι τη Χουχού, μετά συγχωρήσεως!

“Όμως τά μάτια του γοριλλάνθρωπου γουρλώνουν πάλι: ‘Ανάμεσα στους σκοτωμένους άραπάδες ξεχωρίζει τους δύο άναίσθητους γίγαντες.

‘Ο Ποκοπίκο τόν κατατοπίζει:

— ‘Ο Γκαουράκος έχει φάει τη σφαίρα στο στήθος. ‘Ο Ταρζανάκος στον... τέτοιο του!

‘Ο Νταμπούχ άρπάζει τόν άναίσθητο μελαψό γίγαντα. Πασχίζει νά τόν στήση όρθό. Μά δέν τά καταφέρνει. Καί τόν αφήνει πάλι κάτω... ‘Αμέσως σηκώνει τόν Ταρζάν. Κάνει καί μέ αυτόν την ίδια προσπάθεια.

Καί νά: ‘Ο “Άρχοντας της Ζούγκλας, συνέρχεται. ‘Ανοίγει τά μάτια. Στυλώνεται στα πόδια. Κυττάζει γύρω του χαμένα...

“Ωσπου, σέ μιá στιγμή, τó βλέμμα του σταματάει στον μελαψό γίγαντα. Βλέπει τη ματωμένη πληγή στο στήθεια του. Νομίζει πώς είναι σκοτωμένος. Καί πέφτοντας μέ λαχτάρα στο άναίσθητο κορμί του, κλαίει μέ πόνο καί απαραγμή:

— Γκαούρ!... ‘Αδελφέ μου Γκαούρ!...

‘Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει σάν κατσαρίδα στους ώμους του τεράστιου γοριλλάνθρω-

που.

— Μπάρμπα Δράκουλα! του ψιθυρίζει στο αυτί. Πάτα γκάζι νά πάμε νά φέρουμε τη γιάτρισσα Χούλχα. ‘Αλλιώς ό Γκαουράκος: ζωή σέ λόγου μας, αιώνια του ή μνήμη καί ζωή στα κατσικομούλαρά του.

‘Ο Νταμπούχ βρίσκεται στις καλές του. “Ετσι, αντί νά πάη νά φέρη τη Χούλχα, κάνει κάτι καλύτερο καί πιο πρακτικό! Σηκώνει στην άγκαλιά του τόν Γκαούρ καί ξεκινάει τρέχοντας γιά τη σπηλιά της.

‘Ο Ταρζάν καί ό Ποκοπίκο τόν άκολουθούν.

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Προχωρούν άρκετά έτσι. Κοντεύουν πιά νά φθάσουν...

“Όμως κάπου εκεί κοντά έχουν ένα κακό συναπάντημα. Είναι ό Γιαχάμπα! ‘Ο τρομερός μαύρος γίγαντας, πού τ’ όνειρο της ζωής του είναι νά γίνη αυτός ό άρχοντας της Ζούγκλας.

Καί νά: ‘Ακούει τó ποδοβολητό πού πλησιάζει καί κρύβεται πίσω από ένα μεγάλο θάμνο. “Ετσι, αφήνει νά περάση ό γοριλλάνθρωπος μέ τόν άναίσθητο Γκαούρ. Καί χύνεται στον Ταρζάν, πού τόν άκολουθεί σέ μικρή άπόσταση.

‘Ο άρχοντας της Ζούγκλας δέν δειλιάζει. Γιατί στις φλέβες του τρέχει τó άθάνατο ‘Ελληνικό αίμα!

“Ετσι, μαύρος καί λευκός

γίγαντας, κυτιπιδώνται με λύσσα και μανία. Οι λάμες των φονικών μαχαιριών τους αστράφτουν στον ήλιο!...

Ο Ποκοπίκο ανυπομονεί:

—“Ε, υπάρμπα Μεγαλειώτατε! φωνάζει στον Ταρζάν. Κάνε δι τὸ θά κάνης γρήγορις. Καθότι με τὸ ζόρι κρατάω τὴ χατζάρα μου! Ἐχει καιρὸ νὰ σφάξῃ καὶ δὲν βασιτιέται, ἀδερφέ μου!...”

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀκούει πίσω του τὴ φασαρία. Καὶ γυρίζοντας βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

“Ἐτσι, παρατάει κάτω τὸν ἀναισθητὸ πληγωμένο καὶ τρέχει κοντὰ στοὺς δυὸ γίγαντες. Σπρώχνει τὸν Ταρζάν καὶ ἀναλαμβάνει αὐτὸς νὰ κάνῃ καλὰ με τὸν τρομερὸ ἄραπη.

Ὅμως ὁ Γιαχάμπα προφταίνει. Καὶ δίνοντας στὸν Νταμπούχ μιὰ ξαφνικὴ μαχαιριά, τὸ βάζει στὰ πόδια τρέχοντας.

Ὁ γοριλλάνθρωπος βλέπει τὸ αἷμα νὰ ξεπηδάει ἀπὸ τὰ τριχωτὰ στήθεια του κ' ἐξαγριώνεται. Τὸν ξαναπιάνει ἡ τρέλλα του.

“Ἐτσι, ξεχνάει τὸν Γκαοῦρ ποὺ πρέπει νὰ μεταφέρῃ στὴ στή σπηλιά τῆς Χούλχας. Καὶ χύνεται μανιασμένος πίσω ἀπὸ τὸν Γιαχάμπα. Τὸν κυνηγάει οὐρλιάζοντας τρομαχτικά!...

Σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται κ' οἱ δυὸ πίσω ἀπὸ τίς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἄγριας Ζούγκλας...

Ὁ Ταρζάν — ἐλεύθερος τώ-

ρα — τρέχει κοντὰ στὸν Γκαοῦρ. Κάνει ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ τὸν σηκώσῃ στὰ χέρια του. Ὅμως, ἐξαντλημένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὴν πάλη του με τὸν Γιαχάμπα, δὲν τὰ καταφέρνει. Τὸ κορμὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα εἶναι καὶ ἀφάνταστα βαρὺ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ποὺ θέλει νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας, στεναχωριέται:

—Τί θὰ γίνῃ τώρα; μουρμουρίζει. Ἄν τὸν ἀφήσουμε ἔδω, θὰ πεθάνῃ...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει με περιγρόνησι:

—Κάνε πέρα, ἀδερφέ μου. Θὰ τὸν πάω τοῦ λόγου μου!

Καὶ ἀρπάζοντας τὸν ἀναισθητὸ Γκαοῦρ ἀπὸ τὸ πόδι, κάνει νὰ τὸν τραθήξῃ...

Ὅμως, ἀλλάζει ἀμέσως γνώμη καὶ δικαιολογείται:

—Φοβάμαι πὼς ἔτσι θὰ τοῦ ξεριζώσω κανένα ποδάρι τοῦ φουκαρᾶ. Καλύτερα νὰ τρέξω νὰ φέρω ἔδω τὴ Χούλχα!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἡ σπηλιά τῆς γιάτρισσας δὲν βρίσκεται μακριά.

—Κυρά Πενικιλίνη! Τρέξε, τῆς κάνει λαχανιασμένος, μόλις φθάνει ἐκεῖ Ὁ Γκαοῦρ ῥάκος... «ἄφήναι ὕγιᾶ στίς δμορφες καὶ ὕγιᾶ στίς μαυρομμάτες!»

ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΤΗΣ ΑΙΜΝΗΣ!

Καὶ τώρα, ἄς πετάξουμε με τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας κοντὰ στὴν ἄμοιρη Τα-

ταμπού.

Τὴν εἶχαμε ἀφήσει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φτερωτοῦ Μάγου. Καὶ ἀπὸ μεγάλου ὕψους νὰ πέφτῃ στὰ μαυροπράσινα νερά τῆς Λίμνης.

Τὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς πανώριας Κόρης, μὲ τὴν ἀφάνταστη ὀρμὴ πού ἔχει, κατεβαίνει βαθεῖα στὰ νερά! Φθάνει μέχρι κάτω στὸ βυθό!

Ἀμέσως ὅμως, ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει. Ὡσπου κάποτε ξαναδραγώνει στὴν ἐπιφάνεια.

Μὰ ἡ Ταταμπού νοιώθει τώρα σφιγμένο καὶ βαρὺ τὸ κορμὶ τῆς. Μιά τεράστια νεροφίδα ἔχει κουλουριασθῇ πάνω τῆς. Μοιάζει μὲ ὑπερφυσικὴ βδέλλα. Μπορεῖ νὰ ρουφήξῃ ὅλο τὸ αἷμα ἑνὸς ἀνθρώπου!...

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα χαροπαλεύει στὰ νερά τῆς λίμνης. Τὸ μαχαίρι τῆς ἔχει ξεμῦγει. Καί, ἀόπλη καθὼς εἶναι, νοιώθει τὴ θέσι τῆς νὰ γίνεταί ἀκόμα πιὸ τραγικὴ!

Ἔτσι, μὲ τὰ χέρια τῆς σφίγγει τὸ γλυστερό κορμὶ τῆς νεροφίδας. Ἐνῶ ταυτόχρονα βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητά:

— Βοήθειααα!... Βοήθειααα!...

Ἡ γιγαντιαία βδέλλα ἔχει κολλήσει τώρα τὸ βεντουζένιο στόμα τῆς στὴν κοιλιά τῆς ἀμοιρῆς Κόρης. Ἀρχίζει νὰ ρουφάει λαίμαργα τὸ αἷμα τῆς.

Ταυτόχρονα τὰ νερά γύρω τους ἀναταράσσονται. Τρεῖς τεράστιοι πεινασμένοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται. Μὲ

ὀρθάνοιχτα τὰ τρομακτικὰ σαγόνια. Τὰ χνῶτα τους μυρίζουν σάπιες σάρκες!

Ἡ Ἑλληνίδα Κόρη νοιώθει νὰ φθάνῃ ἡ στερνὴ τῆς σιγμῇ. Βγάζει μιὰ τελευταία σπαρακτικὴ καὶ ἀπεγνωσμένη κραυγὴ:

— Γκαοῦρ!... Ἀγαπημένε μου, Γκαοῦρ!...

Καὶ κλείνοντας μὲ φρίκη τὰ μάτια τῆς παραδίνεται στὸ μοιραῖο!...

Ὅμως, τί παράξενο: Οἱ τρεῖς πεινασμένοι κροκόδειλοι δὲν τὴν πειράζουν. Ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται γύρω, μὰ δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν.

Ἡ Ταταμπού θυμάται πῶς οἱ κροκόδειλοι τρέμουν τὶς τεράστιες αὐτὲς νεροφίδες. Γλυστερὲς καθὼς εἶναι, περῶνε εὐκόλα ἀπὸ τὰ εὐρύχωρα λαρύγγια τους. Φθάνουν βαθεῖα στὶς κοιλιές τους. Κ' ἐκεῖ, ἀνενόχλητες, ρουφᾶνε τὸ αἷμα τους. Τοὺς σκοτώνουν!...

Γι' αὐτὸ καὶ τώρα τὰ πεινασμένα φολιδωτὰ θεριὰ δὲν ζυγώνουν. Γι' αὐτὸ δὲν χύνονται νὰ σπαράξουν μὲ τὰ σαγόνια τους τὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας.

Ἡ Ταταμπού ξεθαρρεύει τώρα. Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέρνει νὰ πνίξῃ τὴν τρομερὴ βδέλλα!

Μὰ σαστισμένη καθὼς εἶναι τινάζει ἀπὸ πάνω τῆς τὸ νεκρὸ κορμὶ τῆς. Κ' ἐκεῖνο βυθίζεται ἀργά...

Οἱ κροκόδειλοι δὲν ἔχουν τώρα νὰ φοβηθοῦν τίποτα.

Καί με άνοιχτά τά τεράστια σαγόνια τους χύνονται πάνω στην Έλληνίδα.

Η Ταταμπού γρήγορα καταλαβαίνει τό λάθος της. "Αφθαστη στο κούμπι καθώς είναι, κάνει μιά γρήγορη βουτιά. Άρπάζει την πιγμένη νεροφίδα και τη φέρνει δυο-τρείς βόλτες στο κορμί της. Άμέσως ξαναβγαίνει στην επιφάνεια...

Οι κροκόδειλοι άποτραβιώνται πάλι. Δέν τολμάνε νά ζυγώσουν...

Η άτρόμητη Κόρη — φοτωμένη τη νεκρή νεροφίδα — ξεκινάει τώρα κολυμπώντας. Παίρνει κατεύθυνσι προς την πιο κοντινή όχθη της λίμνης. Πού βρίσκεται όμως, άλλοι-μονο, πολύ - πολύ μακριά...

Τά τρία πεισμένα θηριά την ακολουθούν...

"Όμως ή Ταταμπού κολυπάει και προχωρεί πολύ άργά! Είναι αφάνταστα βαρύ τό σώμα της πιγμένης νεροφίδας. Καί είναι υποχρεωμένη νά τό κουβαλάει μαζί της.

"Ετσι, περνάνε πολλές - πολλές ώρες. Είναι ήμέρα πιά!...

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Ξαφνικά, τρομακτικό ούρλιαχτό φθάνει στ' αυτιά της. Είναι ο τρελλός Νταμπούχ με τη ματωμένη πληγή στά στήθεια. Πού έξακολουθεί νά κυνηγά τον άπαίσιο Γιαχάμπα...

Τρελλή από χαρά ή Ταταμ-

πού ξεφωνίζει:

—Νταμπούουουχ!.. Νταμπούουουουχ!...

Μά την ίδια στιγμή κάτι τραγικό και άναπάντεχο γίνεται: "Ένα μεγάλο χρυσοκόκκινο ψάρι της λίμνης παρυσιάζεται. Άρπάζει λαίμαργα στο στόμα του την ούρά της νεροφίδας. Την τραβάει με δύναμι και την παίρνει μαζί του.

"Υστερα βυθίζεται και χάνεται στα θολά μαυροπράσινα νερά.

Η άμοιρη Κόρη είναι χαμένη τώρα!...

Οι πεινασμένοι κροκόδειλοι πού την παρακολουθούν, χύνονται για δεύτερη φορά, πάνω της. Καί στιγμές φρίκης ακολουθούν.

Η Ταταμπού κάνει βουτιές καταφέροντας νά ξεφεύγη σά χέλι από τά φοβερά σαγόνια τους.

"Όμως, ή άμοιρη, όχι μόνο είναι κουρασμένη από τό κοούμπι, μά κ' έξαντλημένη από τό αίμα πού είχε προλάβει νά ρουφήξη ή τεράστια θδέλλα.

"Εξω, στην κοντινή πιά όχθη, ακούγονται παράξενοι θόρυβοι. Σάν νά σπάζουν κλαδιά...

Καί νά: Σέ λίγες στιγμές, ακούει και τά νερά νά παφλάζουν κοντά της. Είναι ο γοριλλάνθρωπος. "Έχει παρτήσει τον Γιαχάμπα και φθάνει κολυμπώντας νά τη σώσει!...

Ο Νταμπούχ, φέρνει μαζί του τρία χοντρά κλαδιά, σάν

ρόπαλα...

"Ετσι και με αφάνταστη σθελτωσύνη τὰ χώνει θαθεία μέσα στ' ανοιχτά στόματα τῶν κροκοδείλων...

Τὰ λαρύγγια τους φράζουν. Καί τὰ θεριά, μὴ μπορῶντας νὰ πάρουν ἀνάσα, σπαρταρᾶνε τρομακτικά, πασχίζοντας μάταια νὰ λευτερωθοῦν ἀπ' αὐτά.

Ὁ γοριλλάνθρωπος βρίσκει τὴν εὐκαιρία τώρα: Ἀρπάζει στὴν ἀριστερὴ μασχάλη του τὴ μισοπεθαμένη Ταταμπού. Καί κολυμπῶντας γρήγορα φθάνει στὴν ὄχθη... Συνεχίζει τὸ φευγιό του κατὰ τὸ νοτιά. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ καλύβα του, πάνω στὰ τεράστια κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου.

Γιὰ τὴν ἀγνή ἀγάπη τῆς Ταταμπού — ὅπως ξέρουμε — ἔχουν σαλέψει τὰ λογικά τοῦ ἀμοιρου Νταμπούχ.

Ἡ πανώρια Κόρη ξέρει πῶς δὲν θὰ τῆς κάνη κακό. Μόνο ποὺ θὰ τὴν ξαναφυλακίσῃ πάλι στὸ ἀπρόσιτο λημέρι του...

Ἐκείνη ὅμως βιάζεται νὰ γυρίσῃ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγαπημένη τῆς Τζέην.

Μὰ πῶς νὰ ξεφύγῃ;

Ξαφνικά ἀντικρύζει στὰ στήθειά τοῦ ἀπαγωγέα τῆς τὴ ματωμένη πληγὴ.

— Θὰ πονᾷς πολύ, Νταμπούχ! τοῦ λέει. Στάσου νὰ γιατρέψω τὴν πληγὴ σου. Ὑστερα πᾶμε στὸ δέντρο σου!

Ὁ γοριλλάνθρωπος σταμα-

τάει, ξαπλώνει ἀνάσκελα κάτω. Καί δέχεται εὐτυχισμένως τὰ γιατροσόφια τῆς ἀγαπημένης του.

Ἡ Ταταμπού μαζεύει ἀπὸ γύρω θαυματουργὰ βότανα. Τὰ βάζει πάνω στὸ πληγωμένο στήθος του. Κόβει κρυφὰ καὶ μερικά φύλλα ὑπνοβότανου. Τὰ βάζει στὸ στόμα τοῦ σωτήρα τῆς. Ἐκεῖνος τὰ μασσάει καί τὰ καταπίνει ἀνυποψίαστος.

"Ετσι, σὲ λίγες στιγμές, συθίζεται σὲ βαθύ ὕπνο. Σωστὸ λήθαργο.

Ἡ πανώρια Κόρη σκεπάζει τὸ τεράστιο κορμί του μὲ κλαδιά γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ τὰ θηρία. Καί φεύγει τρέχοντας κατὰ τὸ ψηλὸ πέτρινο βουνό.

.....

"Ὁμως, ἀλλοίμονο!...

Δὲν ἔχει προφθάσῃ νὰ προχωρήσῃ πολὺ, ὅταν παράξενος θόρυβος ἀκούγεται πίσω ἀπὸ κάποιο μεγάλο θάμνο. Καί σχεδὸν ἀμέσως, ἓνας γιγαντώσωμος ἀράτης ξεπετάγεται! Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα! Εἶχε κρυφτῇ ἐκεῖ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν μανιασμένο γοριλλάνθρωπο.

Ἡ Ταταμπού ξεφωνίζει πάλι τρομαγμένα. Αὕτῃ εἶναι ἁσπλη. Ἐνῶ ὁ μαῦρος γίγαντας κρατᾷ μαχαίρι!...

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ...

Μὰ ὁ Γιαχάμπα τὴ φθάνει γρήγορα καί τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἡ πανώρια Κόρη ἀναγκάζεται νὰ παλέ-

ψη μαζί του. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαράξη... Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει...

Ὁ Γιαχάμπα τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τρέχει κατὰ τὸ βοριά. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται τὸ χορταρένιο παλάτι του...

Ξαφνικὰ δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ ὁ μαῦρος γίγαντας, θγαζοντας πονεμένο ξεφωνητό, σωριάζεται βαρὺς κάτω... Ἡ πυρωμένη σφαῖρα τὸν ἔχει βρεῖ στοῦ πό-

δι.

Ἡ Ταταμποῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ ξαναθάζει στὰ πόδια... Μὰ λίγο πῶς πέρα μιὰ γνώριμη φωνὴ φθάνει στ' αὐτιά της:

—'Απ' ἐδῶ, Ταταμποῦ ...

'Απ' ἐδῶ...

Ἡ ἀφάνταστα ἐξαντλημένη Κόρη, χάνει σιγὰ - σιγὰ τὸ κουράγιο. Τὰ μάτια της θολώνουν. Τ' αὐτιά της βουίζουν. "Ὡσου, σὲ μιὰ στιγμή, σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!...

Ὁ μελαφρὸς γίγαντας κρατᾷ περήφανος τώρα στὴν ἀγκαλιά τὴν ὑπέροχη ἀγνὴ συντρόφισσά του. Ὁ Ποκοπικό ἀκολουθεῖ βαρὺς καὶ συνεφιασμένος.

Η «ΑΠΙΣΤΙΑ» ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Και τώρα άς ξαναγυρίσου-
με κοντά στον Ποκοπικό.

Τόν είδαμε νά φθάνη λαχα-
νισμένος στή σπηλιά της
γιάτρισσας Χούλχας. Καί σέ
λίγο, μαζί μ' αὐτήν, ξαναγυ-
ρίζει κοντά στον ἀναίσθητο
μελαψό γίγαντα καί στον
"Αρχοντα της Ζούγκλας.

Σέ μιὰ ώρα, μέ τὰ γιατρο-
σόφια της καλῆς γερόντισσας,
ὁ Γκαούρ συνέρχεται. "Ομως
ἔχει χάσει πολύ αἷμα. Εἶναι
ἀφάνταστα ἐξαντλημένος.

Ὁ Ποκοπικό διώχνει τώρα
τὴν Χούλχα:

— Δρόμο τώρα κυρά Ντο-
κτόρισα. Ἀχρείαστη νᾶσαι
καί ξορκισμένη μέ τόν ἀπή-
γανο!... "Όσο γιά τὰ λε-
φτά, ξέρεις: Γράφτα καί κλά-
φτα!...

Ὁ Γκαούρ καί ὁ Ταρζάν
ξεκινᾶν αἰμέσως γιά τὸ θεό-
ρατο βουνό... Ὁ νᾶνος τοὺς
ἀκολουθεῖ κουθεντιάζοντας
μέ τὴ χατζάρα του:

— Πολύ χλωμὴ σέ γλέπω,
κακομοῖρα μου! Ἐχεις και-
ρὸ νά σφάξης καί θά μοῦ πά-
θης... ἀναιμία!

Τέλος, φθάνουν στοὺς πρό-
ποδες τοῦ βουνοῦ. "Ομως ὁ
Γκαούρ δέν νιώθει τὴ δύνα-
μη νά σκαρφαλώσῃ στὰ βρά-
χια. Μά οὔτε καί ὁ Ταρζάν
ἀνεβαίνει. Φοβᾶται νά τὸν ἀ-
φήσῃ μόνά του.

Ἔτσι, σκαρφαλώνει μόνον
ὁ Ποκοπικό, γιά νά εἰδοποι-
ήσῃ τίς δυὸ γυναῖκες... Καί

σέ λίγο κατεβαίνει μέ τὴ Τζέ-
ϊν.

Ὁ "Αρχοντας της Ζούγ-
κλας ἀγκαλιάζει μέ λαχτάρα
τὴ συντρόφισσά του.

— Ἡ Ταταμπού; Ποῦ εἶναι
ἡ Ταταμπού; ρωτᾷ ἀνήσυ-
χος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ἡ Τζέϊν μασσάει τὰ λόγια
της:

— Μά ... λείπει ... Ἐχει
ώρα ποῦ ἔφυγε... Δέν ξέρω
... Μὴ μέ ρωτᾷτε...

Ὁ Γκαούρ τρομάζει:

— Μήπως τὴν ἄρπαξε ὁ
φερωτὸς βρυκόλακας; Αὐ-
τὸς ποῦ εἶδε ὁ Ποκοπικό;

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα μέ τὰ
γατίσια μάτια κάνει πῶς δέν
καταλαβαίνει:

— Ποιὸς βρυκόλακας; Ἐ-
μεῖς δέν είδαμε τίποτα τέτοιο!

Καί ἀφήνει νά της ξεφύ-
γουν τάχα αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ὁ «βρυκόλακας» ποῦ ἄρ-
παξε τὴν Ταταμπού δέν εἶχε
φερωγες...

Οἱ δυὸ γίγαντες τὴν πιέ-
ζουν ἀφάνταστα νά μιλήσῃ:

— Ἔστω, τοὺς κάνει. Ἀφοῦ
ἐπιμένετε, θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

Καί ἀρχίζει:

— Τὰ χαράματα σκαρφά-
λωσε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ
ὁ Μάξ "Αρλαν. Πῆρε παρά-
μερα τὴν Ταταμπού καί της
μιλοῦσε γιά τὴν ἀγάπη του.
Τῆς πρότεινε νά παντρευτοῦν
καί νά γίνῃ παντοτεινὴ συν-
τρόφισσά του ... Ἐκείνη δέ-
χτηκε πρόθυμα νά τὸν ἀκο-
λουθήσῃ στὴν καλύβα του...

»Ἐγὼ θέλησα τότε νά τὴν
ἐμποδίσω νά κάνῃ τὴν τόσο
ἄτιμὴ αὐτὴ πράξι. "Ομως ἡ

Ταταμπού γίνηκε θηρίο. Χύθηκε πάνω μου κι' ἄρχισε νά μέ χτυπάει μέ λῦσσα. "Υστερα ἔφυγε μαζί μέ τόν ἀγαπημένο της Ἀμερικανό...

Καί ἡ Τζέιν δείχνει στούς δυό γίγαντες τὰ κτυπήματα τοῦ κορμιοῦ της. Εἶναι ἐκεῖνα πού ἔπαθε πέφτοντας στά βράχια. "Όταν ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα γιά νά τή σώσει, κτύπησε μέ τὸ μαχαίρι της τὸν φτερωτὸ Νάχρα Ντού.

"Ο Ταρζάν κυττάζει τὸν Γκαούρ μέ συμπόνια:

— Ἡ συντρόφισσα πού ἔχεις, δὲν σοῦ ταιριάζει, ἀδελφέ μου! τοῦ λέει. Ἐγώ, στείγη δὲν θά μπορούσα νά ζήσω μαζί της. Τούλάχιστον θά ντρεπόμουν!...

"Ο μελαψὸς γίγαντας κυττάζει ἀγρια τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Γύρισε στὴ σπηλιά σου, Ταρζάν... Ἡ Ταταμπού εἶναι Ἑλληνίδα! Ἄν δὲν μ' ἀγαποῦσε, θά μοῦ τόλγαι! Ποτέ δὲν θά μπορούσε νά φερθῇ ἔτσι!...

"Ο Ταρζάν παίρνει τὴ Τζέιν καὶ φεύγουν ἀργά. Τραβᾶνε κατὰ τὴ Δύσι. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ ἀρχοντική σπηλιά τους.

Ταυτόχρονα ξεκινάει καὶ ὁ Γκαούρ. Παίρνει τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βοριά. Θά πάει στὴν καλύβα τοῦ Μάξ Ἀρλαν...

"Ο Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ μурμουρίζοντας φιλοσοφικά:

— Κακοὶ οἱ ἄνθρωποι! Πολὺ κακοὶ! Μονάχα ἓνα τοὺς

συμμορφώνει κάπως: Τό... σφάξιμο!

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΕΝΟΧΗ

"Εξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ λευκοῦ τυχодиώκτη δὲν βρίσκεται κανένας. "Ο Μάξ Ἀρλαν — ὅπως εἶδαμε — ἔχει σκοτώσει ὅλους τοὺς μαῦρους σκλάβους του.

"Ο Γκαούρ σπρώχνει τὴν ξυλένια πόρτα. Εἶναι ἀνοικτή. Καὶ μπαίνει μέσα. Μαζί του καὶ ὁ νᾶνος.

Καὶ νά: Ἡ Ταταμπού βρίσκεται ξαπλωμένη στὸ μοναδικὸ κρεβάτι. Πλάι της κάθεται ὁ ἓνα χαμηλὸ σκαμνὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν.

"Ο πελώριος Ἀμερικανὸς πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Ἐξηγεῖ ταραγμένος στὸ μελαψὸ γίγαντα:

— Λευτέρωσα τὴ συντρόφισσά σου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γιαχάμπα. Τὸν πυροβόλησα... Ὅμως ἡ Ταταμπού ἔπαισε λιπόθυμη. Τὴν ἔφερα ἐδῶ καὶ κατὰφερα νά τὴν συνεφέρω. "Ότι ἤμουν ἔτοιμος νά φύγω. Νά ρθῶ στὸ βουνὸ νά σε...

"Ο Γκαούρ κάνει μιὰ κίνηση μέ τὸ χέρι του:

— Φτάνει!... Δὲ χρειάζονται δικαιολογίες. Χαμένα πάνε τὰ παραμύθια σου!... Μὲ σένα δὲν ἔχω τίποτα. Ἐκεῖνη δέχτηκε νά σ' ἀκολουθήσει...

Καὶ κυττάζοντας μέ περιφρόνησι τὴ συντρόφισσά του προσθέτει:

— Δὲν πίστεψα τὴ Τζέιν... Ὅμως ἔλεγε τὴν ἀλήθεια... Ποτέ δὲν θά μπορούσα νά τὸ

φανταστώ...

Κ' ἐνῶ τὰ μάτια του βουρ-
κάνουν, κάνει νά φύγη...

Ἡ πανώρια Κόρη ξεφωνί-
ζει:

— "Οχι Γκαούρ!... Είμαι
ἀθῶα! Πιστεψέ με!...

Καί πασχίζει νά σηκωθῇ ἀ-
πὸ τὸ κρεβάτι γιὰ νά τρέξη
κοντά του. "Ομως δὲν τὰ κα-
ταφέρνει. Εἶναι ἀφάνταστα
ἐξαντλημένη.

Ἄνθρωπος θγαίνει ἀπὸ τὴν
ἀνοικτὴ πόρτα τῆς καλύβας.
Χάνει ἔξω...

Ἄνθρωπος πρὶν φύγει κι'
αὐτός, τοὺς κυττάζει εἰρωνι-
κά:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, πι-
τσουνάκια μου!... "Ομως
ἄλλοι νά κλειδώνετε τὴν
πόρτα ἀπὸ μέσα!

Ἐπὶ τὴν πόρτα καὶ φθάνει
τὸν μελαψὸ γίγαντα. Προχω-
ροῦν μαζί. Μὰ τὸ κωμικὸ
πρόσωπο τοῦ νάνου δείχνει
τώρα συμπόνια:

— Κουράγιο, Γκαουράκο
μου, τοῦ λέει. Δὲν θὰ μείνης
ἐστὶ... Θὰ σοὺ παραχώρησω
τὴ... Χουχού!

Ἄνθρωπος δὲν τὸν προσέ-
χει. Μὰ ξαφνικὰ σταματᾷ.
Φαίνεται πὺς ἡ ζήλεια ἔχει
θολώσει τὸ λογικὸ τοῦ:

— Πρέπει νά τὴν σκοτώσω!
μουγγρίζει. Πρέπει νά σκο-
τωθῶ κ' ἐγώ!

Καὶ γυρίζοντας προχωρεῖ
ἐξὰν πρὸς τὴν καλύβα τοῦ
Ἀμερικανοῦ.

— Ἐγὼ πάω πάσσο! μουρ-
μουρίζει. Ζωὴ σέ λόγου μου!

Ἄνθρωπος μαρμαρώνει:
Καὶ κάθεται στὸν κορμὸ

κάποιου δέντρου.

.....
Ἄνθρωπος γιγαντόσωμος Ἕλληνας
φθάνει πάλι στὴν καλύβα τοῦ
Μάξ Ἀρλάν. "Ομως σταμα-
τᾷ ἀπὸτομα ἔξω ἀπὸ τὴν
πόρτα τῆς. Δὲν τὴν ἀνοίγει.
Γιατὶ ἀπὸ μέσα ἀκούγονται
ὁμιλίες ποὺ φθάνουν καθαρά
στ' αὐτιά του.

Ἡ φωνὴ τῆς Ταταμποῦ λέ-
ει, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

— Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη,
Μάξ! Ἄνθρωπος νομίζει πὺς
εἶμαι φίλη σου!... Κι' ὅμως
ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο
ἀπὸ τὰ μάτια μου! Περισσό-
τερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μου!...
Τώρα δὲν μοὺ μένει πιά παρὰ
νά σκοτωθῶ! Νά σκοτωθῶ
γιὰ τὴ χαμένη ἀγάπη του!...

Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούγεται
καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μάξ Ἀρλάν:

— "Οχι Ταταμποῦ!... Θὰ
τρέξω, ἐγὼ τώρα, νὰ ὄρω
τὸν Γκαούρ. Θὰ τοῦ ἐξηγή-
σω. Θὰ τοῦ ὀρκισθῶ!... Πρέ-
πει νά πιστέψῃ κι' αὐτὸς πὺς
τίποτα δὲν ὑπάρχει ἀνάμεσά
μας!...

Καὶ συνεχίζει χαμηλώνον-
τας τὰ μάτια καὶ τὴ φωνὴ
τοῦ:

— Εἶναι ἀλήθεια πὺς στὸ
βάθος τῆς καρδιάς μου καίει
μιὰ ἀσβεστὴ φλόγα γιὰ σένα
... Ἄν δὲν ἦσουν συντρόφισ-
σα τοῦ Γκαούρ, θὰ γκρέμιζα
τὸν Κόσμο γιὰ νά σέ ἀπο-
κτῇσω!... "Ομως σέβομαι
τὸν μελαψὸ γίγαντα. Τὸν
θαυμάζω καὶ τὸν ἀγαπῶ!...
Ποτὲ δὲν θ' ἀποφάσιζα νά τοῦ
κάνω τέτοια προσβολή!...
Χίλια χρόνια νά μείνης ἐδῶ,

στην καλύθα μου, δέν έχεις
νά φοβηθής τίποτα!... Θά
σοῦ φερθῶ σάν τίμιος φίλος.
Σάν ἀγαπημένος ἀδελφός!..

Ὁ Γκαούρ ἀκούει — χωρίς
νά τὸ θέλῃ — τὰ λόγια τους.

Τὸ σκυμμένο κορμί του
στυλώνεται περήφανο τώρα!
Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀ-
πὸ χαρά!...

Καὶ σπρώχνοντας τὴν πόρ-
τα, πού εἶναι πάλι ἀνοικτή,
τρέχει μὲ λαχτάρα στὸ κρεβ-
θάτι πού βρίσκεται ἡ ἀγαπη-
μένη του. Αγκαλιάζονται μὲ
δάκρυα στὰ μάτια:

— Ταταμπού!...

— Γκαούρ!...

Τὰ μάτια τοῦ Μάξ "Αρλαν
βουρκώνουν. Στὰ χεῖλια του
διαγράφεται ἓνα πονεμένο
χαμόγελο...

Ὁ γιγαντώσωμος "Ελληνας
τὸν πλησιάζει. Τοῦ σφίγγει
τὸ χέρι:

— Ἐχεις σκληρὴ καρδιά!
Ὅμως εἶσαι τίμιος ἄντρας!

Ἀμέσως, σηκώνει στὴν ἀγ-
καλιά του τὴν ἀγαπημένη καὶ
ἀγνὴ συντρόφισσα. Φεύγει
ἀργά.

Σὲ λίγο φθάνει στὸν πεσμέ-
νο κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἐκεῖ
πού κάθεται ὁ νᾶνος.

Ὁ Ποκοπίκο βλέπει τὸ τρυ-

φερό ἀγκάλιασμα τῶν δυὸ
συντρόφων καὶ δέν πιστεύει
στὰ μάτια του. Τὰ τρίβει γιὰ
νά καθαρίσουν.

"Ετοὶ τοῦρχειται νά ξεκαρ-
διστῇ στὰ γέλια. Καὶ νά φω-
νάξῃ κοροϊδευτικά:

— Ἀμάν, μωρὲ Μαντράχα-
λε!... Εἶπαμε νά τὴ σκοτώ-
σῃς! Ὅχι νά τὴν πνίξης στὰ
σορόπια!

Ὅμως δέν λέει τίποτα.
Χαμογελάει μονάχα μὲ συμ-
πόνια. Ἐνῶ τὰ γουρλωμένα
κωμικὰ μάτια του βουρκώ-
νουν γιὰ πρώτη φορά!...

Τέλος, σηκώνεται καὶ τοὺς
ἀκολουθεῖ σιωπηλός. Τραβά-
νε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο
βουνό τους.

Μονάχα σάν φθάνουν ἐκεῖ
ρίχνει μιὰ θαυμαστικὴ ματιά
στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἀ-
ναστενάζει:

— Πολύ σᾶς γουστάρω,
ἀδερφέ μου!...

Καὶ τοὺς σκάει τὸ ἀπαραί-
τητο στιχάκι:

«Πολλὰ φρεμάκια μᾶς κερνάς
καρδούλα μου ρημαδά :
Ἀγάπη χωρίς πεινιματα
δέν ἔχει νοστιμάδα!»,

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΎΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΛΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
ἔμ. — Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Ζυγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 56

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΒΙΒΛΙΑ,
ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΣΑΣ ΥΛΗ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΓΚΥΡΑ,"
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 523.694
ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη θὰ γίνη μιὰ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

*Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ τίτλος τῆς 57ης καταπληκτικῆς
περιπέτειας Ζούγκλας ποὺ ἔχει γράψει ὁ*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

*τὸ τσουλούφι τῆς Χουχούς κινδυνεύει! — Ὁ Θεὸς Κρά-
ουμπα θυμώνει — Ἰτὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πεινασμένου βῆα —
Ὁ Γκαούρ γερνάει καὶ ὁ Ταρζάν ξανανειώνει — Οἱ γάμοι
τοῦ μελαφοῦ γίγαντα καὶ τῆς πανώριας Ἑλληνίδας Ἔνο
φοβερό μαγικὸ φίλτρο.*

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ

χωρὶς ν' ἀπολαύσῃ τὴν

ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙ

*εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ συναρπαστικὰ καὶ παράξενα
τεύχη τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»*

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΕΔΩΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ, ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694